

BLUMENTÁL

Ročník XXII

Číslo 12

December 2011

Nové začiatky, dávne návraty

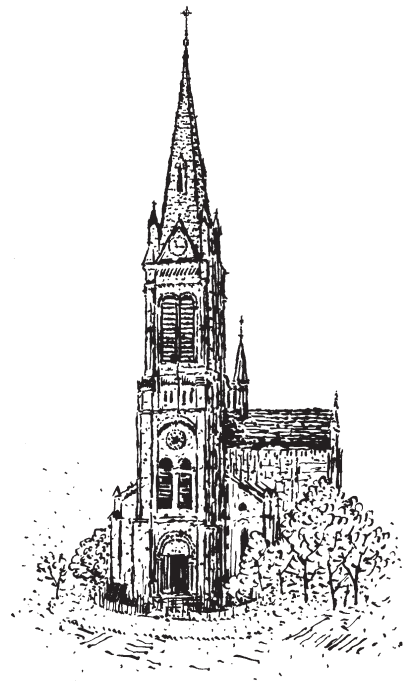
Adventným obdobím začíname nielen čas prípravy na oslavu narodenia nášho Spasiteľa, ale adventom začína aj nový cirkevný rok. Tou najdôležitejšou časťou v celom liturgickom roku je predovšetkým slávenie veľkonočných tajomstiev. Veď ako zdôrazňuje sv. Pavol, bez Kristovho zmŕtvychvstania by bola celá naša viera zbytočná. Prípravou na slávenie Veľkej noci je Veľkopôstne obdobie a jeho dôraz na naše vykúpenie cez Kristovu smrť na kríži. Druhým dôležitým obdobím po Veľkej noci je Vianočné obdobie. (Viem, že deti by s týmto poradím nesúhlasili. ☺) Už z čisto prirodzeného poriadku vecí je jasné, že ak nejaká osobnosť vykonala pre ľudstvo niečo veľké, najskôr bola nevyhnutná taká „nepatrná záležitosť“ – narodiť sa, prísť na tento svet.

Aj Kristus, skôr než cez svoj kríž a zmŕtvychvstanie vykonal a završil dielo vykúpenia, najskôr prišiel medzi nás ľudí. Táto inkarnácia božského *Logos* (Slova) do ľudskej podoby znamená nielen príchod nového človeka, ale aj neuveriteľný prejav Božej dobroty a lásky v jeho snahe priblížiť sa k hriechom nakazenému človeku a vrátiť mu stratenú dôstojnosť. Na toto veľké mystérium sa pripravujeme práve v tomto adventnom čase. A aby sme liturgický rok nenechali neúplný, treba spomenúť aj na prvý pohľad nenápadné (hoci z časového hľadiska najdlhšie) Cezročné obdobie, počas ktorého vnímame osobu Bohočloveka cez jeho učenie a činy, ktoré už v jeho súčasníkoch vyvolávali obdiv i protirečenia. A práve jeho slová a skutky nám pomáhajú v správnom kontexte pochopiť Ježišovo poslanie vrátane tak úvodnej, ako aj finálnej fázy jeho pozemského života. Všetky tieto obdobia v cirkevnom roku sú pretkávané viacerými dôležitými sviatkami, ktoré upriamujú našu pozornosť predovšetkým na samého Krista, ale aj na jeho Matku a postavy svätých.

Keď sa takto dívame na cirkevný rok, nepochybne vidíme závažné súvislosti medzi jednotlivými obdobiami. Ale na druhej strane nemáme dojem, že keď sa každoročne jednotlivé cykly opakujú, môžu nám udalosti dôležité pre našu spásu napokon zovšednieť? Občas zaletím do spomienok na vlastné detstvo. Už len matne si spomínam na tie celkom prvé roky, keď ma rodičia začali pravidelne vodiť do chrámu. Určité veci a obdobia ma očarili, a tak to funguje u detí dodnes. Stačí len pripomenúť jasičky a stromček... Iným obdobiam som rozumel menej, alebo vo mne fungovali na báze Pavlovových podmienených reflexov. Počul som v kostole spievať adventné piesne? Takže čoskoro budú Vianoce! Viaceré z týchto období som prežíval tak, akoby sa udalosti sprítomňované liturgiou práve ešte len začali aktuálne odohrávať. Vianoce? Takže v tom ďalekom Betleheme je maličký Ježiško uložený v jasiach, anjeli prespevujú a pastieri prichádzajú do maštaľky, aby sa poklonili Dieťaťku. Aké milé! Veľký týždeň? Aké strašné! Pri počúvaní spievaných Jánových pašii na Veľký piatok som si pripadal ako panovník Karol Veľký a jeho typická reakcia vojaka: „Škoda, že som tam nebol ja a moji Frankovia.“ Nikdy som nebol bitkár, ale hlavou mi preblesla veľmi „akčná“ myšlienka: „To ešte ako dlho chcu trápiť Pána Ježiša? Keby som tam bol, tak asi niekto z jeho učiteľov poriadnu schytá!“ Aj takto by sa dalo vyjadriť moje detské rozhorčenie z Kalvárskej drámy. Neskôr mi však čosi nešlo do hlavy: „Veď ten Pán Ježiš už vlni zomrel a vstal z mŕtvych. Prečo sa to v kostole znovu opakuje?“ (To, že sa opakovali aj Vianoce, mi až tak neprekážalo. ☺) S odstupom času mi to pripadá ako vo vtipu o kazateľovi, ktorý nebol na homíliu pripravený a svoj príhovor veľmi rýchlo ukončil slovami: „Minulý rok sme na Veľkú noc oslávili Ježišovo vzkriesenie. Odvtedy sa v jeho živote nič závažné neodohralo. Preto končím. Amen.“

Je zaujímavé, ako sa určité duchovné spomienky z detstva natrvalo zafixujú v pamäti. Niektorí kresťanskí rodičia chcú, aby ich dieťa v bohoslužbe a v kostole všetko hneď a naplno chápalo aj za cenu, že liturgia „zinfantilnie“. Dieťa, ak je obklopené náboženským prostredím (predovšetkým v rodine, lebo tú nenahradí ani cirkevná škola, ani cirkevná škôlka, ani hodiny náboženskej výchovy), veci, ktorým spočiatku nerozumie alebo ich chápe celkom prirodzene detským a detínskym spôsobom, časom začne lepšie a správnejšie chápať. A aj v období „nechápanosti“ to, čo presahuje jeho intelekt, dokáže vo svojej duši absorbovať, hoci už cez samú atmosféru sakrálneho a mysteriózneho prostredia, akým je chrám. A ak sa neskôr vráti k spomienkam z detstva, zrazu zistí, že tie úsmevné detské predstavy neboli až také detínske. Keď si teraz uvedomím, ako som v útlom detstve vnímal cez reč a symboly liturgie určité udalosti z Ježišovho života spôsobom, že sa práve teraz odohrávajú, akosi lepšie začínam tušiť, čo znamená výraz „sprítomnenie“. Pri povrchnom hodnotení človek ľahko môže konštatovať: každý rok to isté – ten istý Advent, tie isté Vianoce, Pôst i Veľká noc. Ale pri vnáraní sa do ducha liturgie si človek uvedomuje, ako ho na prvý pohľad každoročne „to isté“ iným spôsobom vie osloviť. Niekedy azda preto, lebo sme sa v našich náboženských predstavách vďaka vanutiu Božieho Ducha a aj

(Dokončenie na s. 7)

*Duša moja, celou silou
veleb Pána večného,
osláv piesňou roztomilou
Stvoriteľa mocného.
Teš sa, že už prišli časy,
ktoré vrúčne sme žiadali,
čo prorokov zbožné hlasy
svetu predpovedali.*

*Aj hľa z neba vysokého
anjel Boží zletuje
a Neveste Najvyššieho
radosť veľkú zvestuje.
Žena Bohom vyvolená
poslúchla hlas archanjela,
v rozjímaní pohrúžená
veľmi krásna celá.*

*Boha Otca najvyššieho
sám Syn jednorodený
stúpil z trónu nebeského
spasiť svet náš stratený.
Z čistej Panny narodí sa,
bude znášať posmech tupý,
za ním kríž niesť rozhodní
sa a z hriechu tá vykúpi.*

*Mária sa Pannou stala
nad všetkými pannami,
anjelovi povedala:
Ako vravíš, staň sa mi.
V svojom srdci prespanilom
preradostne zaplesala:
Bohu svojmu v speve milom
česť a chválu vzdávala.*

*I my s ňou tiež zaplesajme,
Bohu česť prespevujme,
Spasiteľa privítajme,
srdcia jemu venujme.
Slovom, skutkom vyvyšujme,
ako ona ctíla jeho,
takto seba pripravujme
do kráľovstva večného.*

Adventná pieseň (JKS)

KONIEC DOBRÝ, VŠETKO DOBRÉ

Hovorí sa – koniec dobrý, všetko dobré. Koncom cirkevného roka sme v jednom nedeľnom evanjeliu čítali Podobenstvo o desiatich pannách, ktoré nás upozorňuje na príchod Pána, ale v určitom zmysle slova aj na koniec, tak na pozemský záver života človeka, ako aj na príchod Pána na konci čias. Je to preto dobrá príležitosť zamyslieť sa v krátkosti na začiatku adventného obdobia nad našou pripravenosťou na Vianoce, ale aj na definitívny príchod Pána – náš osobný, no aj ten druhý, očakávaný.

Ako deti sme neraz v napätí čakali, aký bude koniec rozprávky, čo nás privádzalo k tomu, aby sme si ju vypočuli alebo pozreli až do konca. Koniec dobrý, všetko dobré, zvykli napokon niekedy dodať dospelí, a možno otázka konca nás aj ako dospelých stále drží v napätí. V spomínanom evanjeliu je však reč o nás a nie je to nijaká rozprávka, ale realita, ktorú ponúka Ježiš pre lepšie pochopenie vstupu do Božieho kráľovstva. Je to otázka nášho bytia. Keď sa zamyslíme nad tými piatimi pannami, ktoré ostali vonku napriek tomu, že sa tak usilovali vojsť, možno sa aj trochu zľakneme, možno sa nahneváme, pritom všetkom však chceme mať ucelený kresťanský pohľad na Božie kráľovstvo. Tu nemá mať miesto strach ani hnev. Pohľad na prvých kresťanov, na ich očakávanie nám dáva tušiť čosi celkom iné. Kresťania, ktorí uverili Ježišovi, očakávali príchod Božieho kráľovstva s veľkou nádejou, a to bolo vyvrcholenie celej ich viery a zmysel ich očakávania a konania dobrého. Čakali na Pána ako na vrchol svojho života.

Iste, boli aj iní „vysvetlovači“, ktorí prezentovali pohľad na túto oblasť negatívne. Nám však má ísť o to, aby sme ako kresťania súčasného obdobia našli správny pohľad na prechod človeka zo sveta do večnosti, do Božieho kráľovstva. Spomínané podobenstvo v súvislosti s príchodom Božieho kráľovstva nás priam rukolapne vyzýva, aby sme boli pripravení. Ježiš v tom podobenstve pozerá do budúcnosti. On, ako splnenie nádeje starozákonného ľudu,

poukazuje v obraze svadobnej hostiny na budúce veky naplnené príchodom Božieho kráľovstva a zároveň na momentálnu schopnosť a možnosť vstúpiť doň. Ježiš v slovách bdejte, lebo nevíete ani dňa ani hodiny, vedie moderného kresťana, aby sa pozeral do budúcnosti.

Možno v prvom momente ani nerozumieme, čo tým Ježiš myslel. Keď však viac popremýšľame, prideme okrem iného na to, že Kristov dar spásy a vôbec spása, nie je záležitosť hotová a vybavená. Je to vždy sa uskutočňujúci spasný čin, ktorý sa koná z pohľadu na budúcnosť, z pohľadu hore, z pohľadu na Boha. Ježiš za to všetko raz zomrel, a kresťan je volaný, aby si uvedomil, že ak ide o spásu, v jeho konkrétnom prípade je to čin, ktorý sa skladá z dvoch vecí: **Z dobrej vôle človeka, z jeho ochoty a z Božieho daru**, ktorý je schopný doviesť každé ľudské úsilie. Ide teda o spásnu činnosť človeka, ktorý by si nemal namýšľať, že už je preňho všetko hotové, ale že tu naozaj ide o budúcnosť, ktorá sa vytvára. Kresťan v nijakom prípade nie je človekom, ktorý sa uzatvára niekde do ústrania a myslí si, že už má všetko o vstupe do Božieho kráľovstva zabezpečené. Spása každého z nás je vecou prítomnosti, ale prítomnosti, ktorá sa rodí z pohľadu na budúcnosť, z pohľadu na Ježiša Krista, ktorý všetko to úsilie človeka nakoniec zavŕši a dá mu definitívnu podobu.

Ak Pán Ježiš tu hovorí o bdelosti, tým súčasne hovorí aj to, že by sme mali byť ľu-

dia spokojní a šťastní, pretože očakávanie, a zvlášť očakávanie niečoho pozitívneho, je vlastnosť človeka, ktorý je šťastný. Šťastie je akoby sprievodný jav očakávania, v podobenstve vyjadrený pannami čakajúcimi na ženicha. Čakanie na ženicha sprevádza šťastie a radosť. Je to celkom pochopiteľné napríklad v ľudských vzťahoch. Ak žijete so životným partnerom v manželstve, či už ste muži alebo ženy, ak už nemáte od manželstva čo čakať, váš spoločný život stagnuje. Niekedy sa dostáva do krízy, vzťah sa stáva zvyčajne zotrvačnosťou, ktorou sa to všetko nejako ešte udržuje, ale šťastie a radosť chýba. Zvlášť azda vtedy, keď si mladí partneri odovzdávajú všetko po pár mesiacoch známosti. Skutočný život, ktorý má hodnotu je tam, kde sa od toho druhého dá vždy ešte čosi čakať. Možno nejaké prekvapenie, pochopiteľne príjemné. To je to, čomu hovoríme šťastie. Teda čakám rád, pretože viem, že ten druhý príde s niečím, čo je pre mňa nové, čím ma obohatí, že prichádza s darom. Nemyslím teraz dary len materiálne.

Kresťan, ktorý pozerá na svoju budúcnosť, na svoj život, pozerá tak, že prichádza Boh a vždy prichádza s čímś novým. Je to prejav viery kresťana schopného a ochotného vo viere prijímať každý deň ako Boží dar, ako novú príležitosť, ktorou nám Boh dáva ponuku. Takto môžeme prijímať všetko, čo nám Boh ponúka, každú svätú omšu, každý duchovný dar od Boha. Náš život bude takto oslobodený od fádnoty a tradicionalizmu. Pre nás teda čakanie na Božie kráľovstvo, čakanie na príchod Krista nemá byť ničím hrozným, lebo očakávame milujúceho. Je to prejav našej životaschopnosti, prejav nášho šťastia v kresťanstve. Preto sme ochotní bdeliť a čakať, aby Kristus na konci čias mohol povedať: **Podďte požehnaní**. Teda mala by to byť naša dobrá vôľa a Kristova pomoc, ktorá nám pomôže prežiť aj tohtoročný Advent ako prípravu na Vianoce, ale aj ten dlhodobý advent čakaní na príchod Pána v šťastnom očakávaní. **Marián Bér**

CELÁ KRÁSNA

Ak sme sa v uplynulých týždňoch dostali niekedy von z Bratislavy, mohli sme si všimnúť, že na vidieku sa práca poľnohospodárov sústredila na prípravu pôdy. Po zbere úrody ju treba očistiť, pohnojiť, zorať, aby sa na jar, prípadne už aj na jeseň mohlo siať. Aj tí, čo máte nejakú malú záhradku, ste zrejme trávili voľné chvíle práve tam. Kto chce na budúci rok očakávať dobrú úrodu, musí už teraz venovať svoj čas aj sily dobrej príprave pôdy.

Témou tejto úvahy je slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie, ktorú budeme sláviť 8. decembra. Práve obraz prípravy pôdy na siatie nám môže poslúžiť ako odrazový mostík k tajomnej pravde našej katolíckej viery, ktorú opisuje dogma o Nepoškvrnenom Počatí Panny Márie týmito slovami: *Preblahoslavená Panna Mária bola v prvej chvíli svojho počatia osobitnou milosťou a výsadou všemohúceho Boha, vzhľadom na zásluhu Ježiša Krista, Spasiteľa ľudského pokolenia uchránená od akejkoľvek škvrny dedičného hriechu*. Pán Boh si v Márii pripravil krásnu, čistú pôdu pre príchod svojho Syna. *Telo Panny je pôdou, ktorú Boh obrobil... hlinou, ktorú modelovali ruky božského umelca*, píše cirkevný otec sv. Andrej z Kréty, ktorého kázne a hymny sú dôležitou

súčasťou cirkevnej tradície práve v oblasti chápania tajomstva Panny Márie.

Skúsme si však predstaviť postupne túto pravdu našej viery o Panne Márii.

Vo Svätom Písme sa nehovorí priamo o jej počatí bez dedičného hriechu

Nájdeme však v ňom spoľahlivé náznamy, ktoré Tradícia Cirkvi neskôr prehĺbila.

- Najjasnejším je pozdrav Anjela Gabriela adresovaný Márii pri zvestovaní v Nazarete:

Raduj sa, Mária, plná milosti, Pán s Tebou (Lk 1, 28).

- Sv. Pavol v liste Efezanom píše: *Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním*. On si

nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske... (Ef 1, 3 - 4). Podľa Katechizmu Katolíckej Cirkvi tieto slová sa vzťahujú na Pannu Máriu viac ako na ktorúkoľvek inú stvorenú osobu (KKC 492).

- Aj v Starom zákone nájdeme vyjadrenia, ktoré v alegorickom výklade hovoria o Nepoškvrnenej Panne: *Celá krásna si, priateľka moja, a škvrny na tebe niet* (Pies 4, 7).

- Niečo nám v tejto oblasti naznačuje aj výraz z poslednej knihy Nového zákona, ktorý sa vysvetľuje aj vzhľadom na Máriu: *žena odetá slnkou* (Zjv 12, 1).

- Na učenie o Nepoškvrnenom Počatí mal isto zvlášť v prvých storočiach Cirkvi veľký vplyv ešte jeden spis, tzv. *Protoevanjelium sv. Jakuba*. Táto kniha sa síce zrejme pre jej skôr legendárny štýl, ako aj pre neskorší dátum vzniku (140 - 170 po Kr.), nedostala do kánonu - záväzného zoznamu kníh Svätého Písma, ale predsa vyjadruje chápanie viery v prvých spoločenstvách Cirkvi. Podľa tohto spisu sa Panna

Mária už od detstva vyznačovala mimoriadnou svätosťou a nábožnosťou. Nevyrastala ako jednoduché vidiecke dievča v Nazarete, ako sa dnes skôr zvykne opisovať, ale v Jeruzaleme, kde bola vychovávaná v chráme od svojho tretieho do dvanásťteho roku. Opisy tejto knihy nepatria do pokladu kresťanského zjavenia. Sú však dôkazom, že už v prvých storočiach sa v Cirkvi hovorilo o mimoriadnej svätosti Márie už od jej detstva.

Z cirkevných otcov

je to práve sv. Augustín, ktorý hovorí o Nepoškvrnenom Počatí. V diele O prirodzenosti a milosti píše: *Zbožnosť nás privádza k tomu, aby sme uznali Máriu ako bezhrišnu... Z úcty k Pánovi Mária vôbec neprichádza do úvahy, keď sa hovorí o hriechu.*

A tak by sme mohli pokračovať a skúmať, ako sa táto pravda stávala čoraz jasnejšou v učení Cirkvi. Bola by to zaujímavá púť. Videli by sme napríklad, že aj tí najvýznamnejší učitelia Cirkvi sú predsa len ľudia a môžu sa myliť. Sv. Tomáš Akvinský bol napríklad v diskusiách o tejto otázke inej mieny. Dnes však ako kresťania katolíci túto pravdu nemôžeme spochybňovať, ak veríme, že sám Boh vedie svoju Cirkev svojím Svätým Duchom, a to zvlášť vtedy, keď vyhlasuje nejakú pravdu svojho učenia. Stalo sa tak aj v roku 1854. Svätý Otec Pius IX. v jednote s biskupmi celého sveta vyhlásil vtedy v bule Ineffabilis Deus dogmu, teda záväzné učenie o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie tak, ako sme to citovali na začiatku úvahy.

Boh vedie svoju Cirkev nielen cez Učiteľský úrad

Boží Duch vane nielen v Apoštolských palácach Vatikánu, ale všade tam, kde ľudia úprimne veria Bohu. Zaujímavé je, že v období, keď na najvyšších úrovniach cirkevnej hierarchie dozrievalo spomínané rozhodnutie, Boh potvrdil toto učenie aj cestou mimoriadnych súkromných zjavení, ktoré Cirkev neskôr uznala ako pravé a užitočné pre celé spoločenstvo veriacich. V roku 1830 sv. Katarína Labouré, novicka v parížskom kláštore v Rue de Bac dala vyrobiť známú medailu (nazývanú neskôr „zázračná medaila“) so slovami, ktoré videla počas jedného zjavenia Panny Márie: *Mária, počatá bez hriechu, pros za nás hrišných, ktorí sa k tebe utiekame.* V roku 1858 malé dievčatko Bernadetta Soubirrousová stojí pred miestnym farárom, lebo ľudia ju obviňujú z klamstva pre nejaké vymyslené zjavenia. Keď sa pri ďalšej príležitosti spýtala na meno Panej zo zjavenia, pán farár s

obrovským prevrpením počul z úst nezvedlaného dievčatka, ktoré malo problém zapamätať si základné otázky katechizmu, v miestnom nárečí slová dogmy, ktorú len pred štyrmi rokmi vyhlásil pápež: *Que soy era Immaculada Councepciou - Som Nepoškvrnené Počatie.*

Úcta k Nepoškvrnenej Panne Márii

je hlboko zakorenená v tradícii katolíckej Cirkvi. Spomeňme aspoň niektoré jej prejavy. Najvýraznejším je práve slávnosť, ktorá sa už od nariadenia pápeža Alexandra VII. z roku 1661 slávi v celej Cirkvi 8. decembra. V tento deň roku 1857 pápež Pius IX. odhalil a požehnal pamätný mariánsky stĺp, ktorý sa stal symbolom úcty k Nepoškvrnenej vo večnom meste (pozri obr.). Každý, kto navštívil Rím, sa pri ňom zrejme ocitol. Stĺp sa nachádza v tesnej blízkosti známych Španielskych schodov. Od čias Jána XXIII. každý rok 8. decembra sa na tomto mieste zide Svätý Otec spolu s rímskym ľudom, ktorý naplní aj prilahlé uličky, na mariánskej pobožnosti. Z úcty k Nepoškvrnenej položí pápež na toto miesto veniec kvetov. Je to chvíľa, ktorú si Rimania veľmi vážia a strážia. Nemôže počas nej nikdy chýbať známy starobylý hymnus zo 4. storočia *Tota pulchra - Celá krásna.* Veľkú úctu k Nepoškvrnenej prechovával a šíril napr. sv. Maximilián Kolbe. Poznáme ho väčšinou z jeho hrdinskej obety za spoluväzňa v bunkri hladu. Málokto však vie o jeho hlbokoj mariánskej úcte. Ešte v medzivojnovom období, keď sa ako

mladý františkán vrátil zo štúdií v Ríme, založil v rodnom Poľsku *Rytierstvo Nepoškvrnenej* a vydával časopis *Rytier Nepoškvrnenej*. V rokoch 1930 - 1936 dokonca podnikol niekoľko misijných výprav do Japonska, kde tiež rozšíril Rytierstvo a začal vydávať aj japonskú verziu spomínaného časopisu.

K čomu nás dnes môže inšpirovať dogma o Nepoškvrnenom Počatí Panny Márie a jej každoročná slávnosť?

Skúsme nájsť aspoň niekoľko podnetov na zamyslenie, niekoľko svetielok, ktoré ponúka Nepoškvrnená ľudom 21. storočia.

- *Úcta k počatému životu:* V situácii, keď sme sa už možno aj v Cirkvi unavili v boji proti zabíjaniu nenarodených, pripomenutie vyvolenia Panny Márie už od jej nepoškvrneného počatia nám pomáha ešte hlbšie si uvedomiť, že Boh každého človeka berie ako jedinečnú a nedotknuteľnú osobu už od jeho počatia.

- *Hodnota čistoty, nepoškvrnenosti:* Ako často ospravedlníme seba, alebo našim deťom, či mladým niektoré hrišne skúsenosti takýmto pseudoargumentom - veď nech zakúsi aj to, čo je zlo, nech zmúdreje, aby nebol ako naivné neviniatko... Podľa tohto chápania Nepoškvrnená, bezhrišna Panna Mária bola potom tou najnaivnejšou a najneskúsenejšou osobou tejto planéty?! Pozor na to, hriech nikdy nikoho neurobil múdrejším. Chápme to dobre, ak sa človek poučí z vlastných chýb, to, čo mu umožní zmúdreť, nie je samo zlo, ktoré narobil, ale skúsenosť milosrdnej Božej lásky, ktorá dá ďalšiu šancu.

- *Prehĺbenie chápania krásy:* Známy ruský autor Dostojevskij má v jednom svojom románe slávny výrok: *Iba krása spasí svet.* Táto veta skrýva v sebe hlbokú pravdu, mimoriadne aktuálnu v dnešnom pretechnizovanom čase. Ale treba si položiť otázku: Aká krása? Vari len tá, ktorá sa oslavuje pri rôznych súťažiach krásy v našich médiách? Nepoškvrnená, ktorá sa označuje v Tradícii Cirkvi ako „celá krásna“, pomáha nám prehĺbiť naše často také jednorozmerné a povrchné chápanie krásy smerom hlbšie k celkovej, hlbokoj, harmonickej krásy. Pomáha nám vnímať aj krásu človeka nielen na povrchu ako krásu tela, ale objaviť aj krásu ľudského charakteru, ľudskej duše.

Zakončime našu úvahu „slovenskou verziou“ už spomínaného starobylého hymnu o Nepoškvrnenej:

*Celá krásna si, Mária,
v tebe škrvny nijakej niet...*

Jozef Pajerský, kaplán

KRST AKO ZMLUVA S BOHOM

Pred časom sme do redakcie dostali otázku, ako je to s krstom, či je potrebný alebo nevyhnutný pre spásu. Otázka súvisela s Ježišovými slovami: Kto sa dá pokrstiť, bude spasený... Ako je to teda s potrebnosťou krstu pre spásu?

Krst je zmluva medzi Bohom a človekom. Boh v tejto zmluve ponúka počas života na zemi pomoc a po smrti nebo. Človek sa v nej zaväzuje, že bude konať dobro, plniť Božiu vôľu a zriekať sa všetkého zlého.

Krst je vlastne celoživotný program

kresťana, ktorým sa chce pripodobniť Ježišovi Kristovi. Nie je to len jednorazová záležitosť, ktorá sa odohrala kedysi v rannom detstve...

Vtedy sa zaručili za dieťa krstní rodičia a teraz, keď používa rozum a slobodnú vô-

ľu, musí sa aj ono samo k tejto zmluve vyjadrovať. Či ju prijíma, či chce uskutočňovať to, čo je jej obsahom.

Boh nás krstom prijal za svoje milované deti. Zmyl nám dedičný hriech. Začal v nás Boží život, ktorý má stále rásť, až kým sa budeme čo najviac podobáť jeho prvorođenému synovi Ježišovi Kristovi, a tak sa pripravíme na život v nebi. Krst v sebe nesie aj záväzok, že v tejto práci na sebe ni-

kdy neochabneme a budeme nadobúdať vlastnosti, aké mal Pán Ježiš. Budeme ziskávať ozdoby pre našu dušu – čnosti a pestovať vnútorný život, stále spojenie s ním...

Je to úžasný projekt pre náš život. Na konci je prechod do nového života – smrť. Keď ňou prejdeme, stretneme sa s milujúcim Otcom, bratom a priateľom Ježišom Kristom, nádhernou matkou Máriou, so všetkými svätými, mnohými krásnymi ľuďmi, ktorí dokázali byť verní krstnej zmluve. Fantastická budúcnosť. Oplatí sa dobre žiť, neustále sa meniť k dobrému. Rozhodovať sa pre dobro.

Podoby krstu

- **krst vodou** – sviatostný krst. Môže sa udeliť trojnásobným poliatím vodou alebo trojnásobným ponorením do vody. V nebezpečenstve smrti môže udeliť krst aj neveriaci, ak má úmysel konať to, čo koná Cirkev, keď krstí. Potrebné je poliatie vodou a vyjadrenie formuly krstu: *Meno, ja ťa krstím v mene Otca i Syna i Ducha Svätého;*

- **krst krvi** – je mimosviatostný krst. Tí, ktorí nestihli byť pokrstení, ale za Krista už položili život (napr. betlehemske neviatka);

- **krst túžby** – je mimosviatostný krst. Tí, ktorí žili podľa svedomia a mali aspoň implicitnú vieru v Boha. Hoci Boha nespoznali dokonale, lebo na to nemali možnosť, predsa sa usilovali žiť podľa toho ako najlepšie vedeli, a aj spoznať pravdu o Bohu, i keď ich snaha nebola úspešná. Boh totiž odmieňa predovšetkým úsilie, nie úspech.

Pôvod slova krst

Slovo *krst* je v slovenčine príbuzné so slovom *Kristus*. Pôvodina slova Kristus v jazyku novej zmluvy, kde má aj korene, je z gréckeho *Christos* – pomazaný. Pôvodné slovo pre *krst* v gréčtine je *baptizó* – ponoriť. Krst je sviatosť uvedenia do Cirkvi, bez ktorej nemožno prijať iné sviatosti. Krst je schopný prijať každý človek, ktorý ešte nebol pokrstený.

Táto sviatosť má mnoho účinkov: zmýva dedičný i osobný hriech a tresty za ne, včleňuje človeka do Cirkvi, dáva mu po smrti milosť prostredníctvom Boha, udeľuje teologálne čnosti a dary Ducha Svätého. Bez krstu nikto nevojde do Božieho kráľovstva až na špecifické aspekty: túžba po krste, obetovanie svojho života na náznak viery. Krstíť môže biskup, kňaz, a v nevyhnutnosti každý.

Je krst nevyhnutný pre spásu?

Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený. Ale kto neuverí bude odsúdený (Mk 16, 16). Podľa týchto slov Pána Ježiša je krst spolu s vierou podmienkou pre spásu človeka.

Zároveň však platí, že Ježiš Kristus zomrel za *všetkých* ľudí. Preto cestu k spásu nachádzajú aj tí, ktorí nemali príležitosť skutočne poznať Ježiša a vieru a ktorí s úprimným srdcom hľadajú Boha a žijú podľa svojho svedomia (takzvaný krst túžby) – por. *Youcat*, čl. 199.

Prečo sa pri krste dáva meno a aké meno si vybrať?

Menom, ktoré dostávame pri krste, nám Boh hovorí: *Po mene ťa zavolám, ty si môj* (Iz 43, 1). Dostať pri krste meno znamená,

že Boh ma pozná; povedal mi svoje *áno* a navždy ma prijíma v mojej nezameniteľnej individuálnosti. To znamená, že Boh sa o mňa stará s takou pozornosťou, ako keby som bol na zemi len ja sám.

Pri krste sa má dbať o to, aby sa nedávalo meno, ktoré je cudzie kresťanskému zmyslaniu (kánón 855). To hovorí zákon. Avšak ideál je ešte ďalej. Kandidáti krstu by si mali vybrať svoje meno po nejakom veľkom svätcovi. Nemáme totiž lepšie vzory ani lepších pomocníkov ako svätých. Ak je mojím priateľom svätec, mám u Boha priateľa. (*Youcat*, čl. 202)

Prečo sa krstia už deti?

Cirkev sa už od svojho počiatku drží tradície krstíť malé deti. Od druhého storočia sú o krste detí výslovné svedectvá. Je však celkom možné, že už v čase apoštolov sa krstili aj deti, keď krst prijali celé domy (porov. Sk 18, 8; 1Kor 1, 16).

Cirkev má **jediný** dôvod krstíť deti: **skôr ako sa my rozhodneme pre Boha, Boh sa už dávno rozhodol pre nás.** Veriaci rodičia, ktorí dávajú krstíť svoje dieťa vyjadria Bohu, že sú radi, že sa Boh rozhodol najst' v ich dieťati zaľúbenie. Zároveň plnia Ježišov pokyn: *Nechajte maličkých prichádzať ku mne.*

Prečo sa krst niekedy odloží?

Ako sme uviedli na začiatku, krst je zmluva medzi Bohom a človekom. Nie je to len nejaký magický úkon, pri ktorom sa od dieťaťa odháňa všetko zlé. Zmluva, pri ktorej sa Boh zaväzuje, že sa o svoje milované dieťa postará – že je jeho; že ho nikdy nedovolí skúšať nad jeho vlastné sily. Zmluva platí na celý život – nielen na niekoľko minút...

Človek sa však zaväzuje, že viac už nie je on – ale celý patrí Bohu. Svoje ruky, nohy, ústa, rozum a všetko čo má, patrí Bohu. To je pravé obrátenie – otočenie sa k Bohu, čiže pokánie. *Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť...* (Sk 2, 38). Krst teda musí byť spojený s pokáním – čiže s nasmerovaním na Krista.

Čo znamená pokánie (nasmerovanie na Krista) pre dieťa? Dieťa je schopné žiť s Kristom – nie však automaticky. Ak dieťa naučíme hygienickým návykom, nebude ich ovládať. Ak ho naučíme rozprávať,

nebude vedieť dobre rozprávať. Ak ho nebudeme sprevádzať do školy, samo ta nepôjde. Podobne ak nebudeme dieťa smerovať na Krista – ak dieťa naučíme modliť sa, nebude sa vedieť modliť. Ak dieťa nepoučíme o základných pravdách viery, nebude ich ovládať a nebude sa nimi riadiť. Ak dieťa nezoberieme na sv. omšu, zvyčajne samo nepríde.

Keď teda ani rodičia ani krstní rodičia, ani iní ľudia nie sú schopní podať dôveryhodnú záruku, že dieťa bude vychovávané vo viere, potom sa krst odloží na ten čas, keď sa niekto nájde, kto by túto záruku dal, alebo kedy už dieťa – ako dospelé, bude schopné dať túto záruku za seba samo. V opačnom prípade by sme sa podobali človeku, ktorý by s druhým uzatváral zmluvu, ale pritom by dobre vedel, že s ňou súhlasí len počas tridsiatich minút svojho života a ostatný čas ju bude porušovať.

Z toho vyplývajú aj zákony týkajúce sa krstu a krstných rodičov.

Kódex kánonického práva, ktorý je cirkevným zákonníkom, platným pre celú Rímskokatolícku cirkev:

Kán. 868 – § 1. *Aby sa dieťa dovolene pokrstilo, je potrebné:*

1. aby rodičia, aspoň jeden z nich alebo kto ich zákonne zastupuje, súhlasili;

2. aby bola opodstatnená nádej, že bude vychovávané v katolíckom náboženstve; ak taká nádej úplne chýba, má sa krst podľa predpisov partikulárneho práva odložiť, pričom sa rodičom vysvetlí dôvod.

Kán. 872 – *Krstencovi sa podľa možnosti má dať krstný rodič, ktorého úlohou je dospelému krstencovi pomáhať pri uvádzaní do kresťanského života a dieťa, ktoré má byť pokrstené, spolu s rodičmi priniesť na krst a takisto sa usilovať, aby pokrstený viedol kresťanský život, primeraný krstu, a aby verne plnil povinnosti, ktoré s ním súvisia.*

Kán. 874 – § 1. *Aby niekto bol pripustený na prijatie úlohy krstného rodiča, je potrebné:*

1. aby ho určil sám krstenc alebo jeho rodičia, alebo ich zástupca, alebo ak nie sú, farár alebo vysluhovateľ, a aby bol schopný a mal úmysel plniť túto úlohu;

2. aby završil šestnásť rok života, ak diecézny biskup nestanovil iný vek alebo ak sa farár alebo vysluhovateľ domnievajú, že z oprávneného dôvodu treba pripustiť výnimku;

3. aby bol katolík, ktorý už prijal birmovanie a najsvätejšiu Eucharistiu, a viedol život primeraný viere a úlohe, ktorú má prijať;

4. aby nebol postihnutý nijakým kánonickým trestom, zákonne uloženým alebo vyhláseným;

5. aby nebol otcom alebo matkou krstenc.

§ 2. *Pokrstený, ktorý patrí do nekatolíckej ekleziálnej spoločnosti, sa má pripustiť jedine spolu s katolíckym krstným rodičom, a to iba ako svedok krstu.*

Milí čitatelia časopisu *Blumentál*, rád by som ukončil tento článok krásnou myšlienkou Benedikta XVI., ktorý píše o krste takto: **Byť pokrstený znamená ponoriť svoj osobný život, životný príbeh do prúdu Božej lásky. Náš život patrí Kristovi, teda už nie nám... On nás sprevádza, jeho láska nás prijíma a oslobodzuje od strachu. Ten, ktorý je sám Život, nás chráni a nesie, nech už kráčame kamkoľvek** (Duchovný pastier, 10, 2007, SSV, Trnava). **Ján Sitár, kaplán**

NAŠA FARSKÁ UNIVERZITA

My ľudia sme často veľmi netrzepliví, predbiehame udalosti, prirodzený kolobeh života a zaužívané tradície. V tejto súvislosti sa neraz stretám s otázkou, ako je to s koncertmi v kostoloch, kedy a za akých podmienok môžu byť, a či napríklad teraz v Advente je na mieste, aby v kostoloch boli vianočné koncerty. Pokúsím sa na dané otázky odpovedať pomocou dokumentu Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí (ktorý napriek tomu, že od jeho vydania prešlo už 24 rokov (5. 11. 1987), je nielen aktuálny, ale aj stále platný) a pomocou odborníka na chrámovú hudbu Dr. Jána Veľbackého.

„V súčasnosti možno pozorovať zvýšený záujem o hudbu, čo sa prejavuje predovšetkým na dopyte a zároveň ponuke hudobných koncertov a podujatí v sakrálnych priestoroch. Takéto iniciatívy si zasluhujú ocenenie a podporu, pretože sú vhodnou príležitosťou náboženskej i kultúrnej výchovy a uchovávanía živej hudobnej tradície, ako aj dedičstva s nesmiernou umeleckou hodnotou. So zvýšeným počtom koncertov, po roku 1989 aj sakrálnej a duchovnej hudby, rozšírila sa prax usporadúvania koncertov v sakrálnych priestoroch¹, ako na atraktívnom mieste pre ich predstavenie. Bezpochyby, kostol oproti iným objektom ponúka svojou architektonickou štruktúrou viaceré výhody. Predovšetkým sú to výborné akustické podmienky, pre ktoré je väčšina kostolov vyhľadávaným miestom na koncerty. Ďalej kostol je kapacitne veľký priestor, ktorý z esteticko-umeleckého hľadiska ponúka návštevníkovi pekné prostredie a príjemnú kulisu vytvorenú vlastným zariadením (obrazy, sochy, maľby, oltáre, fresky atď.). Nezanedbateľnou skutočnosťou, ba v prípade koncertu organovej hudby dokonca nenahraditeľnou nevyhnutnosťou, je hudobný nástroj – organ, ktorý sa až na niekoľko koncertných sál nachádza prevažne v kostoloch a kaplnkách. Preto niet divu, že postupne zväčšujúci sa dopyt a záujem po prepožičiavaní sakrálnych priestorov na uskutočnenie koncertov a ich realizáciu vyvolali v mnohých správcoch kostolov, ba aj v laikoch, mnohé otázky a pochybnosti, na ktoré treba odpovedať“ (VELBACKÝ, J.: *Problematika realizácie koncertov v kostoloch*. In: *Duchovný pastier, revue pre teológiu a duchovný život*. Trnava SSV 2008, roč. 89, č. 1, s. 31).

Preto bolo veľmi dobré, že touto otázkou sa zodpovedne zaoberali inštitúcie, ktoré k tomu majú čo povedať. A tak sme privítali dokument *Kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí* pod názvom *Inštrukcia „Koncerty v kostoloch“ 5. XI. 1987*. Kongregácia vydaným dokumentom nechcela a nechce nikoho obmedzovať, ale naopak má snahu usmerniť zodpovedných za sakrálny priestor, aby vedeli s jej pomocou zodpovedne odpovedať na mnohé žiadosti zo strany umelcov o koncertovanie v kostoloch. Inštrukciu by mali dobre poznať aj žiadatelia a usporiadatelia koncertov, aby predišli prípadným nedorozumeniam a konfliktným stavom.

Už podtitul inštrukcie „Niekoľko elementov pre úvahu a výklad kánonických noriem“ upresňuje, že cieľom inštrukcie nie je vytvorenie akejkoľvek šablóny, do ktorej, keď sa program koncertu nevmetí, nemôže sa uskutočniť v kostole. Inštrukcia v úvode zdôrazňuje, že nastali veľké zmeny vo vní-

maní hudby a jej reprodukcie. Vplyvom rôznych možností počúvania hudby sa záujem o hudbu ešte zvýšil, čo samo osebe je pozitívne, nakoľko to prospieva k duchovnému povzneseniu. Zároveň rastie tlak, aby sa koncerty konali v kostoloch. Zdôvodňuje sa to tým, že je nutné mať dobrú akustiku, prostredie, je tu veľa prvkov, ktoré ovplyvňujú zážitok z hudby, ale aj skutočnosť, že organ je nástroj, ktorý sa nachádza takmer v každom chráme a často nie je možné mať ho v inej vhodnej koncertnej sieni. Ďalším dôvodom na konanie koncertov v kostoloch je nová situácia v Cirkvi a liturgická reforma.

Scholy cantorum – chrámové zbory majú teraz menej príležitosti predviesť svoj repertoár počas bohoslužieb, preto sa liturgická hudba začala predvážať formou koncertov v chrámoch. To isté platí aj o gregoriánskom choráli. Ďalším prvkom je vznik koncertov náboženskej hudby. Volajú sa tak preto, lebo hudbu uvádzajú na nich možno pokladať za náboženskú pre jej námet, text, obsah alebo hoci aj len pre skutočnosť, že sa koná v chráme. Ak ich súčasťou je aj čítanie Pisma, meditácia, modlitba a chvíľa ticha, potom toto nadobúda charakter hudobnej pobožnosti. Práve na základe tohto sú oprávnené otázky, na ktoré musí tento dokument dať odpoveď. Už z uvedeného však vyplýva, že ani jeden chrám sa nemôže stať miestom, kde bude predvážanie hudobných diel, ktoré sú profánne (tu azda môžeme reagovať na konkrétnu otázku, či azda aj veriaci spevákka môže spievať v chráme pieseň, ktorej obsah celkom iste nekorešponduje s prostredím chrámu a je skrz naskrz svetského rázu – odpoveď je jednoznačná nie). Musíme si uvedomiť, že na jednej strane môže byť otváranie chrámov na koncerty vzbudením nevôle veriacich, no na druhej strane neodôvodnené odmietanie môže vzbudiť nevôľu v hudobníkoch, a tak istým spôsobom vytvárať konfliktné situácie, čo naozaj neprispieva k tomu, čo má hudba podporovať – vytváranie harmónie duchovného života.

A tu si potrebujeme uvedomiť, čím je kostol. K tomu nám opäť niečo hovorí dr. Ján Veľbacký: „Vlastným priestorom prežívania mystéria viery je kostol, chrám, sakrálny priestor, ktorý je posviackou alebo požehnaním vyhradený pre Boží kult. Už od prvopočiatkov kresťanstva sa kresťania schádzali v chrámoch na počúvaní Božieho slova, na modlitbách, na prijímaní sviatostí, slávení Eucharistie. Z hľadiska dejín náboženstva je známe, že kresťanská bohoslužba od samého začiatku bola spätá s nejakým priestorom. Kristus slávil poslednú večeru so svojimi učeníkmi vo veľkej hornej sieni, prví veriaci v Jeruzaleme lámali vo

svojich domoch chlieb a jedli ho spolu ... Miesto slávenia Eucharistie sa čoskoro oddelilo od bežného stolovania a liturgia sa začala sláviť v horných miestnostiach obytného domu, kým nevznikli prvé kostoly. Podobné oddelenie miesta kultu od bežného civilného života nachádzame aj v pohanských náboženstvách. Napríklad grécky chrám bol oddeleným miestom od civilného sveta vyhradený božstvu, a vstup do chrámu bol dovolený iba kňazovi. Aj v súčasnosti si mnohé náboženstvá prísne strážia kultový priestor do ktorého nie vždy možno vojsť hocijako a hocijako. V prípade, že sa ta návštevník chce dostať, musí sa podriadiť prísnyim pravidlám, bez rešpektovania ktorých (zahalenie hlavy, vyzutie obuvi, očistenie sa, rešpektovanie časového harmonogramu atď.) by návšteva nebola možná a pokladala by sa za znesvätenie miesta, urážku, ba v niektorých náboženstvách aj za provokáciu. **Katolícka cirkev sa nebráni návštevnosti kostolov ľuďmi iných náboženstiev alebo neveriacich. Najevidentnejšou a možno jedinou požiadavkou pri vstupe do katolíckeho kostola, s ktorou sa stretávame hlavne v letných mesiacoch pri návštevách kostolov a bazilik doma i v zahraničí, je mať vhodné oblečenie a slušné správanie“.**

Žiaľ, do našich kostolov sa vnáša nešvár, ktorý sa volá **mobil, zuvačka, ba dokonca už aj požívanie pokrmov** a podobne.

„Piaty bod Inštrukcie pripomína, že sprístupnenie návštevnosti katolíckych kostolov všetkým osobám ešte neznamená, že kostoly možno pokladať jednoducho za ‚verejnú‘ miesta prístupné pre akékoľvek stretnutia a ciele. Kostol nie je bežná stavba. Má svoj vlastný účel, svoj charakter, vlastnú architektúru, svojho ducha. Je to miesto, na ktorom ľudia uprostred hluku dnešných čias môžu v tichu modlitby objaviť pokoj ducha alebo svetlo viery. **Kostol nie je iba miesto kultu, ale aj obraz putujúcej Cirkvi na zemi, je to znak Boha, ktorý býva uprostred svojho ľudu.** Hrozí však, že používaním sakrálnych priestorov na iné ciele ako tie, ktoré sú im vlastné, ohrozí sa ich charakteristický znak tajomstva a kostoly stratia svoju identitu. Používanie kostola na nesakrálné ciele a aktivity má negatívny výchovný vplyv, ktorý môže viesť k strate citlivosti voči duchovnu. Prílišná otvorenosť a túžba priblížiť sa a prispôbiť sa za každú cenu profánnemu, prináša opačný účinok, ktorého daňou je vyprázdňovanie, ba dokonca až desakralizácia posvätných vecí.

Daniel Dian

Pokračovanie v budúcom čísle.

¹ Pod SAKRÁLNYM PRIESTOROM sa rozumie v prvom rade kostol, ale aj kaplnka, meditačná miestnosť.

Za koho ma pokladáte?

Prešlo už niekoľko mesiacov od stretnutia Svätého Otca Benedikta XVI. s mladými na svetových dňoch mládeže v Madride. Zdalo by sa, že tieto dni patrili len mladým a pomaly ich odkaz akoby upadal do zabudnutia, no opak je pravdou. Svedčí o tom aj skutočnosť, že príhovory Svätého otca zaujali aj ľudí skôr narodených. Do redakcie sme totiž od nášho občasného prispievateľa pána Krta dostali materiály nielen z Madridu, ale aj z návštevy Benedikta XVI. v jeho rodnom Nemecku s tým, že majú všeobecnú platnosť a bolo dobré sa k nim vrátiť aj na stránkach nášho Blumentálu. Ďakujeme.

V súvislosti s evanjeliom, ktoré sa čítalo v Madride na záverečnej svätej omši (porov. Mt 16, 13 – 20) hovoril Svätý Otec o dvoch rozdielnych spôsoboch spoznávania Krista: „Na Ježišovu otázku: *Čo hovoria ľudia, kto je Syn človeka?*, učeníci odpovedali: *Niektorí hovoria Ján Krstiteľ, ďalší Eliáš, iní Jeremiáš, alebo niekto z prorokov.* Znamená to, že Kristus sa pokladá za väčšiu náboženskú osobnosť ako tie, ktoré už poznajú. Potom sa Ježiš obracia na učeníkov a pýta sa ich: *A za koho ma pokladáte vy?* Peter odpovedá vetou, ktorá je prvým vyznaním viery: *Ty si Kristus, Syn živého Boha.* Viera presahuje jednoduché empirické alebo historické údaje a je schopná uchopiť tajomstvo Kristovej osoby v jej hĺbke.“

Túto časť z citovaného príhovoru Svätého Otca sme vybrali v čase, keď sa pripravujeme na oslavu Narodenia Pána, aby sme si ešte hlbšie uvedomili, koho prichod na svet si to vlastne pripomíname, v koho veríme a koho učenie prijímame. Vráťme sa však k slovám Benedikta XVI.:

„Viera ale nie je ovocím ľudskej námahy, jeho rozumu, ale je Božím darom: *Blahoslavený si Šimon, syn Jánov, pretože ti to nezjavilo telo, ani krv, ale môj Otec, ktorý je na nebesiach.* Má svoj pôvod v Božej iniciatíve, ktorá nám zjavuje svoju intímnosť, a pozýva nás zúčastniť sa na rovnakom božskom živote. Viera nedáva iba niekoľko informácií o identite Krista, ale predpokladá osobný vzťah s ním, priľnutie celej osoby s vlastnou inteligenciou, vôľou a citmi k Bohu, ktorý sa zjavuje. Tak otázka *A za koho ma pokladáte vy?* v podstate provokuje učeníkov na osobné rozhodnutie vo vzťahu k nemu. Viera a nasledovanie Krista sú v úzkom vzťahu. A keďže predpokladá nasledovanie Majstra, viera sa musí upevniť a rásť, musí sa stávať hlbšou a zrelšou, a to v miere, v ktorej sa posilňuje vzťah s Ježišom, intímnosť s ním. Aj Peter a ďalší apoštoli museli kráčať po tejto ceste, až pokiaľ im stretnutie so vzkrieseným Pánom neotvorilo oči plne uveriť.

Drahí mladí, aj dnes sa Kristus obracia na vás s rovnakou otázkou, ktorú položil apoštolom: *Za koho ma pokladáte vy?* Odpovedajte mu so štedrosťou a odvahou, ako to zodpovedá mladému srdcu, ktoré máte. Povedzte mu: Ježišu ja viem, že ty si Boží Syn, že si dal svoj život za mňa. Chcem ťa nasledovať s vernosťou a nechať sa viesť tvojím slovom. Ty ma poznáš a miluješ ma. Ja ti dôverujem a odovzďavam ce-

lý môj život do tvojich rúk. Chcem, aby si ty bol silou, ktorá ma podopiera, radosťou, ktorá ma nikdy neopúšťa.

Vo svojej odpovedi na Petrovo vyznanie Ježiš hovorí o Cirkvi: *A ja ti hovorím: ty si Peter, skala, a na tejto skale postavím svoju Cirkev.* Čo to znamená? Ježiš vybuduje Cirkev na skale viery Petra, ktorý vyznáva Kristovo božstvo. Áno, Cirkev nie je jednoduchou ľudskou inštitúciou ako ktorákoľvek iná, ale je úzko zjednotená s Bohom. Sám Kristus o nej hovorí ako o „svojej“ Cirkvi. Nie je možné oddeliť Krista od Cirkvi, ako nemôžeme oddeliť hlavu od tela (porov. 1 Kor 12, 12). Cirkev nežije zo seba samej, ale z Pána. On je prítomný uprostred nej a dáva jej život, potravu a silu.

Drahí mladí, dovoľte mi ako Petrovmu nástupcovi pozvať vás posilniť túto vieru – ktorá nám bola odovzdaná od apoštolov – postaviť Krista, Božieho Syna, do centra vášho života. **Dovoľte mi ale, aby som vám pripomenul, že nasledovať Ježiša vo viere znamená kráčať s ním v spoločenstve Cirkvi. Nemôžete nasledovať Ježiša sami. Kto podľahne pokušeniu kráčať „na vlastnú päsť“, alebo si prispôbiť vieru individualistickej mentalite, ktorá prevláda v spoločnosti, riskuje, že Ježiša Krista nikdy nestretne, alebo skončí nasledovaním jeho falošného obrazu.**

Mať vieru znamená oprieť sa o vieru tvojich bratov a aby tvoja viera slúžila rovnakým spôsobom ako podpora pre vieru ostatných. Prosim vás, drahí priatelia, aby ste milovali Cirkev, ktorá vás splodila vo viere, ktorá vám pomohla lepšie poznať Krista, ktorá vám pomohla objaviť krásu jeho lásky. Základom pre rast vášho priateľstva s Kristom je nevyhnutné spoznať dôležitosť vášho radostného začlenenia sa do farností, komunit a hnutí, ako aj každá nedeľná účasť na Eucharistii, časté zastavenie sa pri sviatosti zmierenia a zvelaďovanie modlitby i meditácie nad Božím slovom.

Z tohto priateľstva s Ježišom sa zrodí aj impulz, ktorý bude vydávať svedectvo viery v najrozličnejších prostrediach vrátane tých, kde ju odmietajú alebo sú k nej ľahostajní. Nie je možné stretnúť Krista a neumožniť ho spoznať ďalším. Teda nenechajte si Krista iba pre vás samých! Odovzdajte iným radosť vašej viery. Svet potrebuje svedectvo vašej viery, určite potrebuje Boha.“

Toľko z príhovoru Svätého Otca. Jeho slová o viere, o viere v Ježiša Krista, o príslušnosti a vzťahu k Cirkvi, o vytváraní spoločenstva v Cirkvi sú veľmi aktuálne nielen pre mladých. Patria nám všetkým, lebo súčasny svet sa veľmi usiluje práve tieto veci spochybniť a aj teraz v období spomienky na čas očakávania príchodu Mesiáša – teda v čase adventom odpútať našu pozornosť na veci tohto sveta.

Prípravila X. Duchoňová

Vianoce, Vianoce prichádzajú...

Všimli ste si, milí čitatelia, že Vianoce sa rok čo rok približujú k letu a Advent ako čas stíšenia budeme pomaly musieť celkom vypustiť z kalendára? Že je to nezmysel? Pou-

važujeme: leto sa končí 21. septembra, no už v polovici októbra sa v supermarketoch, na bilbordoch a reklamných stránkach novin a časopisov, v telekomunikačných prostriedkoch stretáme s vianočnou výzdobou a vtieravou reklamou. A tak sa takmer vytráca adventná atmosféra stíšenia sa ešte pred časom taká charakteristická pre toto obdobie neskorého jesene, času očakávania Vianoc a Pánovho príchodu.

Hlasné a prehlušujúce: Kupujte, Vianoce sú tu. Nemáte začo? Nevadí, poskytneme pôžičku, prvú splátku zaplatíme za vás... Požičiame... Kto by nepodľahol túžbe mať, niečo výhodne získať? A tak sa nazaj adventná nálada vytráca. Dúfajme, že nám veriacim do nej pomôže vniknúť atmosféra v našich chrámoch – fialové rúcho kňaza, liturgické čítania a že naše nádherné adventné piesne v nás prehlusia ruch vonkajšieho sveta.

Uvažovali ste už niekedy nad tým čo sa skrýva za tou neodbytnou predvianočnou, či lepšie povedané už predadventnou násilnou reklamou? Je to túžba vlastníť. Na jednej strane mať zisk, čo najväčší, na druhej získať niečo nové, a to čo najviac, aj keď na to nie vždy máme prostriedky.

Túžba „mať“ je celkom prirodzená a vlastne aj nevyhnutná, pokiaľ ide o to, aby človek mal všetko, čo potrebuje na zachovanie svojej existencie a na podporu svojich blízkych, napísal autor úvodníka v Svätle (č. 45/2011), a pokračoval: Ale človek veľmi skoro prišiel na to, že to, čo vlastní môže slúžiť jeho životným potrebám, ale aj na to, aby tým, čo vlastní sa líšil od ostatných a dostával sa do polohy nadradenosti. Človek začal mať zvláštne potešenie z vedomia, že „má“ nielen to, čo potrebuje, ale akoby sa tým čo má, stával tým, čo je. Sebecky motivovaná túžba po majetku je jedným z najväčších úspechov diavla po páde prvých ľudí, napísal autor. Je totiž veľmi úrodnou pôdou pre celý rad nerestí, ako je lakomstvo, chamtivosť závišť, pýcha, bezcitnosť... so všetkými dôsledkami. Aj tam, kde túžba vlastníť môže byť motivovaná určitou čnosťou, ako je pracovitosť, húževnatosť, usilovnosť, šetrnosť... môže sa ľahko znehodnotiť, ak zaslepuje natoľko, že slúži na ospravedlnenie aj celkom nemorálneho konania. Peniaze, ktoré prechádzajú ľudskými rukami sa neraz stávajú previerkou ľudského charakteru – toľko cítiť.

Ktosi múdry povedal, že dnešné obdobie tak často spájané so slovom kríza, celosvetová kríza je vlastne obdobím morálnej krízy v užšom i širšom zmysle slova. Nepodľahnime reklame, ani falošným predstavám, že tí, „čo majú“, rozdávať len z lásky, z citenia s tými, čo nemajú – česť výnimkám, no vo veľkej väčšine je za každou navonok prezentovanou reklamou túžba zviditeľniť sa a získať oveľa viac, ako rozdájú. Groš chudobnej vdovy daný v tichosti tam, kde je to potrebné, je oveľa cennejší ako státisícové dary zviditeľňované cez médiá, veď sumy vynakladané na reklamu sú nepredstaviteľne vyššie ako rozdané dary.

Nedajme si vziať Advent ani Vianoce. Stíšme sa a pripravujeme sa na radostné, aj keď nie také bohaté Vianoce naplnené nie hmotnými darmi, ale láskou, porozumením. **X. Duchoňová**

Dávid - kráľ podľa Pánovho srdca

Lectio divina, pod vedením otca arcibiskupa Stanislava Zvolenského, pokračovalo aj tento mesiac v Dóme svätého Martina prednáškou „Dávid - kráľ podľa Pánovho srdca (1 Sam 17, 40 - 58).“

Témou bol súboj medzi dvoma bojovníkmi, ktorý mal zakončiť vojnu a rozhodnúť o osude dvoch národov: Filištíncov a Izraelitov. Filištínek Goliáš, obávaný a silný bojovník v plnej zbroji, si vyžiadal na súboj jedného z Izraelitov. Izraelský kráľ Šaul a jeho ľudia sa zhrozili, pretože Goliáš mal povest' neporaziteľného bojovníka a veľmi sa ho báli. Keď to videl mladý pastierik Dávid ponúkol sa kráľovi, že pôjde bojovať s Filištíncom a zachráni česť svojho národa. Kráľ pochyboval o Dávidovom víťazstve pre jeho mladosť a neskúsenosť. Dávid veril vo víťazstvo, pretože cítil silu Božej pomoci. Dávid a Goliáš boli odlišní svojim výzorom i vnútom. Goliáš vkladal dôveru len v seba, v svoju silu a výzbroj. Dávid išiel proti nepriateľovi s prakom a piatimi kameňmi z potoka. Išiel však v mene Pána zástupov, Boha izraelských šikov, ktorého Filištínci hanobili. Dávid plný viery v Božiu pomoc trafil Goliáša kameňom z praku do hlavy a zabil ho. Víťazi ten, čo je malý a nepatrný, ale čo sa sklóni pred Pánom. Dávid sa nakoniec stal najväčším kráľom Izraela, pretože sa vždy spoliehal na Božiu pomoc a vedel, že konečným víťazom je vždy Pán.

Na úvod každej časti Lectio Divina spoločne spievame hymnus *Stíšme sa v Božom slove*, ktorý vznikol a je súčasťou tohtoročných Lectio divina, ako príprava na pripomenutie si príchodu svätých Cyrila a Metoda na naše územie.

Aj keď si my, starší myslíme, že v minulosti sme nemali podmienky a priestor, možno ani vôľu a príležitosť oboznamovať sa s Božím slovom, nie je to pravda! Božie slovo vždy bolo a je všade prítomné, preniká všetkými a všetkým. Každý z nás pozná príslovie *kto kope jamu (druhému, sám) do nej padne* (Prisl 26, 27), alebo „ohýbaj ma, mamko, dokiaľ som ja Janko, keď ja budem Jano, neohneš ma, mamko“, odvodené od príslovia *kto ľutuje svoj prút, ten nemá svojho syna rád, kto ho však miluje, ten ho zavčasu priúča na trestanie* (Prisl 13, 24).

V piatich knihách Mojžišových nachádzame zbierku predpisov, ktoré riadia mravný, spoločenský a náboženský život ľudu. V zásade sa nimi aj my doteraz riadime tak, ako desiatimi Božími prikázania. Aj človek akokoľvek vzdialený od Boha rešpektuje tieto prikázania, lebo ich nedodržiavanie by znamenalo jeho nešťastie a zánik. Je zábavné sledovať výsledky dlhoročných vedeckých výskumov a potom si ich potvrdiť v tisíce ročnom Božom slove. Samozrejme, veda je dôležitá, ale vlastne len vysvetľuje, potvrdzuje a rozumom sa usiluje zdôvodniť to, čo už raz Boh ustanovil. Veď už pri stvorení *Boh videl, že je to*

dobré (Gn 1, 25) a doteraz nič na tom nemení.

Viditeľné stopy Božieho slova nachádzame v umení, architektúre, obrazoch, hudbe, literatúre. Už výjavy zo Starého zákona slúžili ako predloha k veľkým dielam napr. opera Nabucco od Giuseppe Verdiho, inšpirovaná knihou proroka Daniela. Vďaka biblickému námetu sa na Slovensku štyridsať rokov neuvádzala (aká naivita Goliáša), ale zasa je z času na čas na scéne SND. Jasličkové slávnosti, Pašiové hry, aj keď ich uvádzanie bolo oficiálne utlmené, Božie slovo v nich žilo a prihováralo sa dušiam ľudí celé roky. Najmarkantnejšie máme Božie slovo zachované v chrámovej architektúre, vitrážach, obrazoch, sochách a liturgických predmetoch. Počnúc najstaršími chrámami, kde boli celé steny pomalované výjavmi z Biblie od stvorenia sveta až po ukrižovanie a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. To bola v tom čase jediná prístupná tzv. Biblia Pauperi - Biblia chudobných. Roky opatrujem pohľadnicu z kostolika v Žehre na Spiši, na ktorej je freska *Strom života* v ranogotickom kostolíku z r. 1275. Na jedinom obraze ukrižovaného Krista sú vyjadrené najdôležitejšie udalosti Starého aj Nového zákona. Je to neuveriteľné, ale je tam všetko. Keď si prejdeme len Bratislavské chrámy a kostolíky, aj v nich každý štvorcový meter vypovedá o Božom slove, každý obraz, každé gesto a atribút svätca nám niečo hovorí. Križové cesty sú aj našimi cestami, Božia Matka je aj našou matkou, obraz Božieho milosrdenstva je aj našou nádejou.

Stíšme sa v Božom Slove, to Slovo ku nám miery, je Božie a tiež naše, otcovia našej viery preniesli nám ho v čase. Viera je k nebu brána, bez nej je všetko prázdne, nech Slovo nášho Pána aj v našich srdciach zaznie. Nech sa z nás Slovo šíri, do sveta prázdnych rečí. Ten prameň čistý, číry chráni nás v nebezpečí (hymnus). **Taňa Hrašková**

Farská knižnica informuje

Tento mesiac by som rada upriamila vašu čitateľskú pozornosť na rozmermi drobnú publikáciu, ale obrovskú svojím obsahom a dosahom: **Svätá Terézia od Ježiša: Pozvanie k Otcovi (Redemptoristi - Slovo medzi nami, 2011, 168 s.)**

Knihu vlastne plne vysvetľuje podnadpis - **Komentár k modlitbe Otče náš**. Autorka, sv. Terézia z Avily, je známa španielska mystička 16. storočia, ktorá bola v 20. storočí ako prvá žena vyhlásená za učiteľku Cirkvi. Tento titul je bol priznaný práve za jej vernosť v kráčaní po ceste modlitby a za jej dar vedieť sa podeliť o svoje duchovné skúsenosti s inými.

Publikácia obsahuje devätnásť kapitol z pôvodného diela sv. Terézie - Cesta dokonalosti, ktorú vydala v roku 1583, ako svoje prvé tlačené dielo. Napísala ho na

žiadosť svojich spolusestier z prvého reformovaného Karmelu sv. Jozefa v Avile, ktoré ju prosili, aby sa podelila o svoje skúsenosti v modlitbe a opisala svoj modlitbový život. Poslúchla naliehavú prosbu a uprostred svojho rušného života si našla čas a priestor, aby jedinečným štýlom dala na papier svoje skúsenosti. Tento štýl je čitateľný a zrozumiteľný aj nám ľuďom 21. storočia, a tak dostávame do rúk mimoriadny duchovný poklad, z ktorého čerpali všetci, ktorí chceli nájsť vo svojom živote úzku a strmú cestu, na ktorej sa hľadá Boh.

Podstata vychádza z biblickej prosby apoštolov k Ježišovi, aby ich naučil modliť sa, a on ich učí modlitbu Otče náš. Nič viac a nič menej učí aj sv. Terézia svoje sestry. Nemôže dať viac ako dal jej Učiteľ, nemôže učiť iné ako učil on. V jednotlivých prosbách tejto modlitby odкрýva svoju cestu modlitby, svoje zaváhania, svoje skúsenosti. Nestavia na obdiv svoje výnimočné dary, ktorými bola obdarená, ale naznačuje cestu modlitby ako cestu vernosti v láske. Nič nezakrýva, nič nepreháňa, je priama a otvorená. Všetkých nás pozýva na cestu modlitby, lebo podľa nej je modlitba priateľský rozhovor s Priateľom, o ktorom vieme, že nás má veľmi rád. Ukazuje dôležitosť vernosti kráčať touto cestou aj v období duchovnej tmy alebo ľahostajnosti.

Knihy je preložená do súčasnej modernej slovenčiny Všetci, ktorí po nej siahneme, okúsime autorkinu múdrosť a skúsenosť v duchovnom živote a vôbec nám nebude prekážať, že čítame text napísaný v stredoveku. Verím, že čítanie a aplikácia rád sv. Terézie prinesie ovocie v našom duchovnom živote. **Monika Šandorová**

(Dokončenie zo s. 1)

naším úsilím posunuli o nejaký „level“ vyššie. Niekedy aj preto, že k nám tajomstvá viery sprostredkované bohoslužbou prichádzajú v čase, keď sa zmenili určité okolnosti v našom živote, ktoré nás nútia použiť inú optiku alebo aspoň iný uhol pohľadu, cez ktorý vnímame našu vieru. A niekedy paradoxne aj preto, že sa spontánne vrátíme k detským náboženským postojom, ktoré nanovo reflektujeme. A vtedy biblický či historický advent, ktorý je už dávno za nami, stáva sa nanovo našim osobným duchovným očakávaním. Ježišov príchod na zem pred dvomi tisícročiami sa stáva dôvodom, aby sme mu umožnili aj príchod do nášho srdca. Tajomstvo kríža a zmŕtvychvstania, keď sme boli a navždy vykúpení, dáva nám motiváciu na to, aby sme zomreli hriechu a povstali k novému životu. Udalosti také dávne a impulzy také nové!

Milí Blumentálci, nech aj toto obdobie Adventu a s ním spojený nový cirkevný rok nám pomáha urobiť pokrok v chápaní našej viery a tajomstiev spásy, a zároveň nech je príležitosťou priblížiť sa k Spasiteľovi, ktorého príchod v pozhnanom adventnom čase očakávame.

Branislav Čaniga,
Váš blumentálsky farár

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE

doobeda Po - Pi: 9,00 - 11,00 h; poobede Po - Št: 14,30 - 16,30 h; telefón (kancelária): 55 56 23 19, 55 41 02 33, 0904 555 566; zaopatrovací mobil: 0948 313 363 (služi výlučne na zaopatrovanie chorých).

SVÄTÉ OMŠE

- **nedeľa a sviatky:** 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 (ak sviatok pripadá na sobotu, sv. omša o 12,00 h nie je); 16,30; 18,00 (maď.); 19,00 h; • **pracovný deň:** 5,45; 6,30; 16,30; **18,00 h**, v sobotu popoludní len o 18,00 h;
- **sviatok v pracovný deň:** 5,45; 6,30; 10,30; 16,30; 18,00; 19,00 h alebo podľa oznamov; • **deň pracovného pokoja, ktorý nie je cirkevne prikázaný sviatok:** ako v nedeľu; sv. omša o 18,00 h nie je.

Počas školského roka:

sv. omša pre mládež utorok - 18,00 (spieva zbor Běčkari)

sv. omša pre birmovancov piatok - 18,00 (spieva mládežnícky zbor)

sv. omša pre deti nedeľa - 10,30 (spieva mládežnícky zbor)

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

- vo **všedné dni** ráno pri sv. omši o 6,30 h, večer pri sv. omši o 16,30 h a pri sv. omši o 18,00 h • v **prvopiatkový týždeň** aj pri rannej sv. omši o 5,45 h (pondelok až piatok); vo štvrtok a piatok od 15,00 h • v **nedeľu dopoludnia** medzi sv. omšami (v prípade potreby aj počas sv. omše).

FATIMSKÁ SOBOTA

3. 12. po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h, kedy sa chceme stretnúť pri modlitbe sv. ruženca.

VEČERADLO S PANNOU MÁRIOU

v sobotu 17. 12. ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h.

ADORÁCIA

- v **stredu** po skončení sv. omše, ktorá začína o 6,30 h, s modlitbou sv. ruženca • vo **štvrtok** po skončení sv. omše, ktorá začína o 16,30 h; do 17,55 h.

KATECHÉZA

- **rodičov, ktorí žiadajú krst svojho dieťaťa**, každú stredu o 18,00 h. Účasť obidvoch rodičov je potrebná. Očakávame aj krstných rodičov. Nahlásiť krst dieťaťa a vyplniť krstný lístok možno v ktorýkoľvek deň v úradných hodinách v kancelárii farského úradu. Potrebným dokladom je rodný list dieťaťa.

- **pred prijatím sviatosti manželstva** sa snúbenci stretnú dvakrát s kňazom, raz so psychológom a raz s lektormi prirodzeného plánovania rodičovstva. Stretnutia sú vždy v pondelok o 18,00 h na farskom úrade. Začína sa prvým pondelkom v mesiaci. Je vhodné zachovať poradie stretnutí. Treba sa hlásiť aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša. V týchto katechézach pokračujeme od mesiaca január.

- **príprava birmovancov** prebieha v skupinových stretnutiach vo všedné dni na fare. V pondelky, utorok a stredu o 18,00 h a v štvrtky a piatky o 17,00 h na fare. Zvlášť pre birmovancov je sv. omša v každý piatok o 18,00 h.

KNIŽNICA SVÄTEJ KATARÍNY - BLUMENTÁL

v utorok od 15,30 do 17,00 h, v stredu od 9,00 do 11,00 h a vo štvrtok od 16,00 do 18,00 h.

PORADŇA

- **pre prirodzené plánovanie rodičovstva** (Billingsova): St 17,00 - 19,00 h; potrebné je objednať sa na tel. č. 02/45 94 39 30;
- **sociálna:** Po 9,00 - 11,00 h;
- **právna:** 1. a 3. štvrtok 9,00 - 11,00 h;
- **psychologická poradňa:** vždy v utorok o 19,00 h.

ŽENY ŽENÁM

sa stretá vo štvrtok od 14,00 do 16,00 h v miestnosti pre návštevy a katechézu.

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DECEMBER

Všeobecný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby všetky národy vďaka poznatkom mohli rásť v pokoji, vo vzájomnej úcte a v mieri.

Misijný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby deti a mládež boli poslami evanjelia, a aby iní vždy rešpektovali ich dôstojnosť a chránili ich pred každým násilím a vykorisťovaním.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska:

Aby veriaci svedectvom svojho života v rodinách prinášali svetu Slovo - Krista, ktoré sa stalo telom.

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

27. 11. Prvá adventná nedeľa

6. 12. Sv. Mikuláša, biskupa

7., 9. a 10. 12. sú zimné kántrové dni, ich obsah je:

Príchod Božieho kráľovstva do rodín, duchovná obnova rodín; pokoj a spravodlivosť vo svete.

8. 12. Nepoškvrnené počatie Panny Márie

12. 12. Spomienka prebl. Panny Márie Guadalupskej

24. 12. Vigília Narodenia Pána

OZNAMUJEME

- počas všedných dní adventného obdobia budú ráno o **5,45 h** **ročné sväté omše**;
- počas celého adventného obdobia je možnosť **navštíviť chorých farníkov doma** a vyslúžiť im sviatosti. Záujemcov je potrebné nahlásiť v kancelárii FÚ alebo v sakristii kostola;
- **omšové úmysly** na obdobie január 2012 sa budú zapisovať v krstnej kaplnke v pondelok 5. decembra 2011 od 16,00 h;
- vo štvrtok **8. decembra** slávime prikázaný sviatok Nepoškvrneného Počatia Panny Márie. Sv. omše budú o **5,45; 6,30; 10,30; 16,30; 18,00 a 19,00 h**;
- od **15. decembra** začíname **spevdať pred vianočnými sviatkami**. Vo všedné dni **od 6,30 do 8,00 h** a popoludní **od 15,00 do 19,00 h**, resp. podľa potreby aj dlhšie a v nedeľu dopoludnia od 7,00 do 12,30 h;
- od 1. decembra 2011 bude bývať **každý štvrtok o 18,00 h** (s výnimkou veľkých sviatkov) svätá omša, resp. jej hlavné časti, v latinskom jazyku.

Poďakovanie

V mene kňazov i veriacich vyslovujem ako správca farnosti úprimné poďakovanie Ing. Miriam Zbojanovej za jej horlivú a obeťavú službu v kancelárii nášho Farského úradu. Keďže v týchto dňoch začala svoju rehoľnú formáciu ako postulanka, nech ju na tejto duchovnej ceste neustále sprevádza Božia milosť.

Branislav Čaniga

Pozvanie

Tretiu sobotu v mesiaci november sme sa opäť stretli s deťmi našej farnosti a pripravili sme pre nich zaujímavú pátraciu akciu. Aj napriek studenému počasiu sa zopár detí odhodlalo prísť a stať sa na chvíľu pátračmi. Hľadali sme vzácne veci v uliciach Bratislavy a aj sa nám podarili nájsť. Akciu sme zakončili na fare, kde sme sa občerstvili, zohriali dobrým teplým čajom a zahráli sme sa zopár hier.

Dúfame, že sa s deťmi stretneme aj na budúci mesiac a to v sobotu 17. 12. pri zdobení vianočných medovníkov na fare. Taktiež dúfame, že niektoré z nich stretneme aj na strečkách, ktoré sa budú konať každý druhý týždeň v pondelok o 16,00 h na fare, kde sa budeme hrať, rozprávať, zabávať a aj niečo kreatívne vyrábať.

Tešíme sa na vás!

Blumentál, vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bratislava Blumentál, Vazovova 8. **Zodpovedný redaktor:** Xénia Duchoňová. **Cenzor:** Branislav Čaniga. **Spolupracovníci:** Zdenko Tkáčik, Jozef Pajerský, Ján Sitár, Daniel Dian, Marián Bér. S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave zo dňa 16. 12. 1997 č. 4264/97. Príspevky v rozsahu maximálne dve normostrany, návrhy a pripomienky k farskému časopisu môžete dať v zalepenej obálke do sakristie farského kostola alebo do farskej kancelárie pod zn. časopis Blumentál, resp. poslať na **mailovú adresu: blumdux@centrum.sk**. Redakcia si vyhradzuje právo úprav príspevkov. Sadzba: Forma, s. r. o. Tlač: VEDA, Bratislava. **Internet: www.blumental.sk**.